

ЧАРЛС БУКОВСКИ

ГЛАВАТА

Превод от английски: Емилия Михайлова, 1995

chitanka.info

Марджи обикновено започваше да свири ноктюрните на Шопен, след като слънцето се скриеше. Тя живееше в голяма къща доста навътре от улицата и около залез-слънце вече бе добре подкрепена с бренди или със скоч. На 43, фигурата ѝ бе още стройна, а лицето нежно и изящно. Съпругът ѝ бе починал млад преди пет години и оттогава тя живееше сама и в очевидна изолация. Съпругът беше лекар и бе имал късмет на стоковата борса, а парите бяха инвестирани така, че ѝ носеха стабилен месечен доход от 2000 долара. Една сериозна част от двете хиляди отиваха за бренди или скоч.

След смъртта на съпруга си тя бе имала двама любовници, но и двете любовни афери се бяха оказали безцелни и краткотрайни. Мъжете, изглежда, не притежаваха магическо излъчване и повечето от тях бяха лоши любовници — както физически, така и духовно. Интересите им като че ли се концентрираха само върху нови коли, спорт и телевизия. Хари, починалият ѝ съпруг, поне я беше водил понякога на симфонични концерти. Бог да ѝ е свидетел, Мехта се проявяваше като много лош диригент, но все пак бе по-добре, отколкото гледането на Лаверн или Шърли. Марджи просто се бе примирила с едно съществуване, без присъствието на мъж-единак. Водеше кротък, тих живот със своето пиано, с брендито си и със своя скоч. И когато слънцето залезеше, тя се нуждаеше изключително силно от пианото си, от своя Шопен, и от скоча и/или брендито си. Започваше да пали цигара след цигара с настъпването на вечерта.

Марджи си имаше и едно забавление. Неотдавна в съседната къща се бе нанесла нова двойка. Само че те едва ли можеха да се нарекат двойка. Мъжът бе с 20 години по-възрастен от жената, як и набит, избухлив и изглеждаше полуоткачен. Беше и грозен, и винаги имаше вид или на пиян, или на махмурлия. Жената, с която живееше, също бе странна — намръщена, безразлична. Почти като в състояние на унес. Двамата се държаха така, сякаш бяха привързани един към друг, но все пак като ги гледаше, човек оставаше с чувството, че бяха двама врагове, принудени да се понасят. Караха се непрекъснато. Марджи обикновено чуваше гласа на жената, а после — внезапно и гръмко — и гласа на мъжа, който неминуемо крещеше някакви нецензурни обиди. Понякога гласовете биваха последвани от шума на строшено стъкло. По-често обаче можеше да се види как мъжът се качва и заминава нанякъде със старата си кола, при което два-три дни

до завръщането му кварталът оставаше спокоен и тих. На два пъти и полицията бе отвеждала мъжа, но той после идваше пак там.

Един ден Марджи видя снимката му във вестника — мъжът бе поетът Маркс Реновски. Тя бе чувала за работите му. На следващия ден отиде до книжарницата и купи всичките му налични книги. През същия следобед тя смеси поезията му със своето бренди и по-късно, когато се стъмни, забрави да свири ноктюрните на Шопен. От някои от любовните му поеми ѝ стана ясно, че той живее със скулпторката си, Карен Рийвз. По неизвестна причина, Марджи престана да се чувства така самотна както преди.

Къщата бе собственост на Карен и в нея често се организираха партита. И винаги, при всяко парти, когато музиката и смехът ставаха най-силни, Марджи виждаше едрата фигура на Маркс Реновски, появяваща се въвн през задния вход. Той сядаше с бутилката си бира в задния двор, сам под лунната светлина. Точно в такива случаи Марджи си припомняше любовните му стихове и си мечтаеше да се срещне с него.

В една петъчна нощ, няколко седмици след като бе купила книгите му, тя ги чу да се карат високо. Маркс явно беше пил, а гласът на Карен се извисяваше все повече и повече. „Слушай“ — чу тя гласа на Маркс, — „всеки път, когато имам желание за питие, аз ще си наливам това проклето питие!“ „Ти си най-грозното нещо, което някога ми се е случвало в живота!“ — чуха се и думите на Карен. Последвашум от борба. Марджи изгаси светлините и притисна лице до прозореца. „Проклетата да си“ — чу как казва Маркс. — „Ти непрекъснато ме нападаш и ей сега ще ти дам да се разбереш!“

Тя видя как Маркс излиза на предната веранда, понесъл пишещата си машина. Машината бе портативна, но стандартен модел и Маркс залиташе надолу по стълбите, като на няколко пъти едва не падна. „А аз ще се отърва от главата ти!“ — изкрещя Карен. — „Ще изхвърля проклетата ти глава навън!“ „Давай“ — каза Маркс — „изхвърли я!“ Тя видя как Маркс слага машината в колата си, а после и един едър, тежък предмет — очевидно главата — който излетя през перилата на верандата и падна в двора ѝ. Той подскочи при съприкосновението със земята и се търкулна точно под един от големите розови храсти. Маркс замина с колата си. В дома на Карен Рийвз изгаснаха всички светлини и настъпи тишина.

Когато Марджи се събуди на следващата сутрин, часът бе 8:45. Тя направи тоалета си, сложи две яйца да се сварят и си наля чаша кафе само с нищожна глътчица бренди. Приближи се до предния прозорец. Големият глинен предмет все още лежеше под розовия храст. Тя се върна до печката, извади яйцата, охлади ги под студената вода и ги обели. Седна да закусва и отвори една от последните публикувани стихосбирки на Маркс Реновски, „Едно, две, три, аз обичам себе си“. Разлисти я към средата на тома.

*„О, аз имам цели ескадрони
от болка,
Батальони, армии
от болка,
континенти от болка,
ха, ха, ха
но
аз имам теб.“*

Марджи довърши яйцата си, наля две нищожни глътчици бренди във втората си чаша кафе, изпи го, облече зеления си раиран панталон, жълтия пуловер и — сега приличаше малко на Кетрин Хепбърн, когато е била на 43 — тя сложи червените си сандали и излезе на двора. Колата на Маркс я нямаше отпред на улицата, а къщата на Карен бе притихнала. Тръгна към розовия храст. Главата-скулптура лежеше с лицето надолу под него. Марджи усети как сърцето ѝ се разтуптя. Тя протегна крак, обърна главата и лицето погледна право в нея отдолу от прахта. Това с положителност бе Маркс Реновски. Тя вдигна Маркс и придържайки го внимателно притиснат до жълтия пуловер, го внесе в къщата. Сложи го върху пианото, после си наля бренди с вода и седна да го гледа, докато изпие питието си. Маркс беше с ъгловати черти и грозен, но някак съвсем истински. Карен Рийвз бе талантива скулпторка. Марджи бе благодарна на Карен Рийвз. Тя продължи да изучава главата на Маркс — можеше да види всичко, изписано там: доброта, омраза, страх, лудост, шеговитост, но най-вече изпъкваха

любовта и шеговитостта. Когато към обяд по ефира започна излъчването на класическата музикална програма, тя увеличи звука на радиото и започна да пие с истинска наслада.

Около 4 следобед, все още на бренди, тя му заговори на глас: — Маркс, аз те разбирам. Аз бих могла да ти донеса истинско щастие.

Маркс не отговори, само продължи да си стои отгоре на пианото. — Маркс, аз четох книгите ти. Ти си чувствителен и надарен мъж, Маркс, и се шегуваш толкова много! Аз те разбирам, скъпи, аз не съм като онази... онази друга жена.

Маркс само продължаваше да седи ухилен, отправил поглед към нея през малките си, полупритворени очи.

— Маркс, бих могла да ти изсвирия Шопен... ноктюрните, етюдите.

Марджи седна до пианото и засвири. Главата бе още там, точно до нея. На човек просто му ставаше ясно, че Маркс никога не гледаше футбол по телевизията. Той вероятно гледаше Шекспир и Ибсен, и Чехов по канал 28. И както в поемите си, бе велик любовник. Тя наля още бренди и продължи да свири. Маркс Реновски слушаше.

Когато Марджи изсвири концерта си, тя погледна към Маркс. Беше му харесало. Убедена бе в това. Стана от стола. Главата на Маркс бе на съвсем същата височина като нейната. Тя се наклони напред и го дари с лека целувка. След това се отдръпна. Той се усмихваше, усмихваше се със своята така приятна усмивка. Тя долепи отново устните си до неговите и този път го целуна бавно, със страст.

На следващата сутрин Маркс бе все още там, върху пианото. Маркс Реновски, поет, съвременен поет, жив, опасен, прекрасен и чувствителен. Тя погледна през предния прозорец. Колата на Маркс все още я нямаше. Той още не беше се върнал. Маркс стоеше надалеч от онази... кучка.

Марджи се обърна и му заговори: — Маркс, ти имаш нужда от добра жена. — После отиде в кухнята, сложи две яйца да се сварят, наля една нищожна глътчица скоч в кафето си. Тихичко затананика. Денят бе напълно идентичен с предишния. Само че по-хубав. Усещаше го по-хубав. Тя препрочете още малко от работите на Маркс. Дори написа сама една поема:

*„Този най-божествен инцидент
ни събра
заедно;
въпреки че ти си от глина,
а аз съм от плът
ние се докоснахме,
ние някак се докоснахме.“*

В 4 следобед на вратата се позвъни. Тя отиде и отвори. Беше Маркс Реновски. Пиян.

— Бейби — каза той — ние знаем, че главата е при теб. Какво смяташ да правиш с моята глава?

Марджи не успя да отговори. — Маркс я избута и влезе в апартамента й сам.

— Е добре, къде е това проклето нещо? Карен си го иска обратно.

Главата беше в стаята за музика. Маркс закрачи наоколо. — Хубаво местенце имаш. Сама живееш, нали?

— Да.

— Какво ти става, страх те е от мъже ли?

— Не.

— Слушай, следващия път, когато Карен ме изгони, мисля, че ще взема да се пренеса тук. О, кей?

Марджи не отговори.

— Не ми отговаряш. Това означава о, кей. Е, добре. Но аз все пак трябва да взема онази глава. Слушай, чувам те да свириш Шопен, когато слънцето залезе. Ти си от класа. А аз обичам кучките от класа. Обзалагам се, че пиеш бренди, нали така?

— Да.

— Налей ми едно бренди. Три пръста в половин чаша с вода.

Марджи отиде в кухнята. Когато се върна с напитката, той бе в стаята за музика. Бе открил главата. И се бе облегнал на нея, опрял лакти на темето й. Тя му подаде чашата.

— Благодаря. Даа, класа. Ти имаш класа. А рисуваш ли? Пишеш? Композираш? Правиш ли нещо друго, освен да свириш Шопен?

— Не.

— Ах — каза той, вдигна чашата си и я пресуши наполовина — обзалагам се, че правиш и друго.

— Какво друго?

— Чукаш се. Обзалагам се, че си велика в чукането.

— Не зная.

— Е, аз зная. И не би трябвало да пропиляваш таланта си. Не искам да гледам как го пропиляваш.

Маркс Реновски довърши питието си и остави чашата върху пианото, точно до главата. После отиде до нея и я сграбчи в ръцете си. От него миришеше на повръщано, на евтино вино и бекон. Остри като игли косми от брадата му се забиха в лицето ѝ, когато я целуваше. Той отдръпна лицето си и я погледна през мъничките си очи: — Не искаш да пропуснеш радостите на живота, нали, бейби! — Тя почувства пениса му да набъбва, опрян на тялото ѝ. — Аз и путки ближа. Никога не бях близал путка, докато станах на 50. Карен ме научи. Сега съм най-добрият на света.

— Не обичам да ме карат да избързвам — едва чуто каза Марджи.

— А, това ми харесва! Това е, което обичам: *борбен дух*! Чаплин се влюбва в Годар, когато я видял да отхапва една ябълка! Обзалагам се, че ти забиваш зъби в ябълките също много хубаво! Обзалагам се, че можеш и други неща да вършиш с устата си, о да, да!

И той отново я целуна. Когато се отдръпна, попита Марджи: — Къде е спалнята?

— Защо?

— Защо ли? Ами защото там ще си свършим работата!

— Коя работа?

— Чукане, естествено!

— Махай се от къщата ми!

— Не говориш сериозно.

— Напротив.

— Искаш да кажеш, че не искаш да се чукаме?

— Точно така.

— Слушай, има десет хиляди жени, които искат да си легнат с мен!

— Аз не съм една от тях.

— О, кей. Налей ми още едно бренди и си отивам.

— Така може. — Марджи отиде в кухнята, наля три пръста бренди в половин чаша с вода, върна се, подаде му чашата.

— Слушай, ти знаеш ли кой съм?

— Да.

— Аз съм Маркс Реновски, поетът.

— Казах, че знам кой си.

— О — възкликна Маркс и пресуши чашата си.

— Е, трябва да си ходя. Карен, ами че тя просто ми няма доверие.

— Предай на Карен, че според мен е добра скулпторка.

— О, да, непременно... — Маркс взе главата и закрачи към вратата. Марджи го последва. На прага той спря. — Слушай, на теб не ти ли се приисква понякога?

— Разбира се, че да.

— И какво правиш?

— Мастурбирам.

Маркс изпъна рамене. — Госпожо, това е престъпление спрямо човешката природа и, което е по-важно, престъпление срещу мен. — Той затвори вратата зад себе си. Тя застана да го гледа през прозореца, докато вървеше внимателно надолу по алеята, понесъл главата. След което зави и продължи по пътеката към къщата на Карен Рийвз.

Марджи се върна в стаята за музика. Седна пред пианото. Слънцето залязваше. Значи, движеше се точно по график. Започна да свири Шопен. Свири го по-добре от всеки друг път.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.